

Mana Aleminin Gücü Şiirler 2

– KENAN KOÇ · 24 Aralık 2016

ADAMIN DOĞUŞU

Önce adam oldu

Sonra oluştu evren

Yeniden

Adamda.

Suyun adı konu

Taşın, toprağın

Bir bir isimlendi varlık

Yaşanan hayat kavranan oldu

Çiçeğe çiçek dendi; çiçek soldu...

Ve saymaya kalktı adam,

varlığı ayrı ayrı

Var olan tek varlık,

varlara dönmüştü artık

Saydıkça arttı sayılar

büyüdü ayrılık...

Kuşlara isim verdi adam,

sonra uçmaya.

Çiçeklere isim verdi ve kokmaya.

Gördüklerine isim verdi bir bir;

görmeye...

Derken kapayıp gözlerini ruha da isim biçti

Böylece şekillerini giydi her şey isimlerden.

Suretlerle çevirdi kendini adam

Surete döndü.

Suret sahibi, sureti gördü.

Yitirdi şekle sığmayı; söndü özü.

Böyle böyle böldü yaşamı adam

Artılarla kesretti

Vahdeti yitiren benlik, cenneti kaybetti.

Ve şeytan!

Ağzı elmalı o yılan

Diliyle uzattı meyveyi

Elmaya elma dedi adam; dilden tattı rüyayı.

Kattı adı yokluk olan Adem'e

varları Havva'dan şeytan

Ayırđı onu yokluğundan, yoktan.

Bin bir renge büründü birden evren

Bin bir şekle girdi

Her an tükenen.

Geldiđine, hiçliđine dönen.

Ve anladı adam aldanmışlığını

Dedi yok mu olmada bu alem

her dem deđişerek;

yoksa var mı sanmada yoku Adem?